

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 februarie 2019 și sentinței Judecătoriei Edineț, sediul Central din 08 decembrie 2018, în cauza penală în privința lui

Culiuc Iurie xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.03.2018 - 08.12.2018;

Instanța de apel: 04.01.2019 - 13.02.2019;

Instanța de recurs: 28.05.2019 - 26.06.2019,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Central din 08 decembrie 2018, Culiuc Iurie a recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (4) Cod penal la 7 (șapte) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani;

- art. 266 Cod penal la 2 (doi) ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor penale aplicate, lui Culiuc Iurie i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare de 8 (opt) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa stabilită, s-a adăugat parțial pedeapsa neexecutată aplicată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15.06.2017, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă lui Culiuc Iurie de 11 (unsprezece) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, la 12.04.2017, aproximativ la ora 22.10, Culiuc Iurie fiind în stare de ebrietate alcoolică, nedeținând permis de conducere, conducând autovehiculul de model „Vaz-2106” nr/î xxxx, pe traseul central din s. Cuconeștii Noi, r-nul Edineț, deplasându-se cu o viteză de aproximativ 80 km/h, ignorând cerințele art. 45 alin. (1) din Regulamentul Circulației Rutiere a RM, 1) conform cărora conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, a tamponat pietonii Savca Rubin și Savca Elena, ambii locuitori ai s. Cuconeștii Noi, r-nul Edineț.

În rezultatul accidentului rutier Savca Rubin a decedat pe loc, iar Savca Elena a fost internată în Spitalul Raional Edineț.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 44-D din 14.04.2017 la Savca Elena s-a constatat contuzia cerebrală minoră, echimoze la cap și față, care au fost produse prin acțiunea traumatică repetată a unui corp contondent dur, posibil la data și circumstanțele indicate /accident rutier/ și se califică ca vătămare corporală ușoară cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 90 din 14.04.2017, decesul lui Savca Rubin a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale închise, exprimate prin fractura oaselor bazei craniului, hemoragie în țesutul moale pericranian în regiunea occipitală, hemoragie subarahnoidal și în ventricolii cerebrali ce se confirmă cu datele examinării medico - legale a cadavrului. De asemenea la expertiza medico-legală a cadavrului au fost depistate echimoză și excoriație la față, mâna stângă, genunchi și regiunea lombară pe dreapta.

Vătămarile corporale descrise mai sus au fost produse prin acțiunea traumatică a unui corp dur contondent, posibil cu părți ale unității de transport cu aruncarea ulterioară a corpului părții vătămate și lovirea de o suprafață dură, posibil la data și circumstanțele indicate în ordonanță și se califică ca grave, periculoase pentru viață.

Tot el, Culiuc Iurie, continuându-și activitatea infracțională imediat după comiterea accidentului rutier descris anterior, fiind conducătorul automobilului de model „Vaz-2106” nr/î xxxx, a părăsit locul accidentului rutier.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, conform ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care să se dispună încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 15096 lei.

3.1 Apel a depus și avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului procurorul a invocat că:

- declarațiile martorilor din partea acuzării în baza căreia este bazată învinuirea și sentința primei instanței sunt contradictorii;
- din probele prezentate de partea acuzării, precum și admise de prima instanță nu rezultă date informative clare și precise, nici nu conțin împrejurări de constatare asupra inculpatului privind săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (4) Cod penal, art. 266 Cod penal. Astfel, declarațiile martorilor ar fi trebuit să fie în concordanță și cu probele și nu în contradicție cu acestea, însă în pofida acestor circumstanțe prima instanță le-a pus la baza sentinței din 08.12.2018;
- prima instanță nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, nu a indicat motivele pentru care instanța și-a bazat sentința de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2019, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Colegiul penal a reținut ca fiind declarative și lipsite de careva temeii legal argumentele avocatului referitor la faptul că, declarațiile martorilor din partea acuzării sunt contradictorii, or, instanța de fond a stabilit cert vina inculpatului în faptele incriminate rezultând din ansamblul probelor prezentate.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de fond cu respectarea prevederilor art.61 Cod penal a ținut cont de scopul pedepsei penale întru stabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, ce țin de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, atitudinea societății față de pedeapsa penală ce urmează a-i fi stabilită inculpatului pentru faptele săvârșite, persoana inculpatului, anterior a fost condamnat, astfel just stabilind inculpatului pentru faptele săvârșite pedeapsa sub formă de închisoare, în limitele sancțiunii pentru fapta prejudiciabilă comisă.

Argumentele invocate de procuror în cererea de apel, precum, că instanța nejustificat a respins cerințele înaintate de partea acuzării privind încasarea a 15096 lei pentru efectuarea expertizei în calitate de cheltuieli judiciare, Colegiul le-a declarat ca fiind nefondate.

Instanța de fond absolut corect și legal a statuat, că expertizele medico-legale sunt probe care de rând cu celelalte probe acumulate pe parcursul urmăririi penale de către partea acuzării au menirea a demonstra în instanță vinovăția inculpatului în comiterea faptei prejudiciabile imputate acestuia.

Este obligația acuzării în calitate de autoritate a statului de a acumula probele necesare ce demonstrează vinovăția și a identifica persoana vinovată în comiterea unei infracțiuni și în acest temei, absolut legal, instanța de fond a statuat obligația

pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și implicit asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului, în cazul dat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei medico-legale.

5. Împotriva deciziei avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea recursului indică că:

- declarațiile martorilor sunt contradictorii, iar instanța de judecată nu poate pune la baza unei sentințe de condamnare astfel de declarații;

- nicio probă anexată la dosar nu confirmă vinovăția lui Culiuc Iurie, or, întreaga motivare a deciziei de condamnare este întemeiată pe declarațiile martorilor, care nu au văzut cine de fapt se afla la volanul automobilului în momentul accidentului;

- în instanța de apel avocatul a solicitat audierea lui Boico Valentina, în calitate de martor, deoarece soțul acesteia i-a declarat că el a văzut că la volanul automobilului de model VAZ s-a urcat Lungu Vasile, însă instanța a respins acest demers neîntemeiat, încălcându-se astfel dreptul la un proces echitabil.

6. Asupra recursului a depus referință procurorul, prin care s-a expus întru respingerea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece temeiurile invocate nu și-au găsit confirmare, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate, iar temeiul de reapreciere a probelor nu se regăsește în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul nu invocă vreun temei de drept prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă reieșind din motivarea acestuia reiese că dânsul nu este de-acord cu modul de apreciere a probelor

solicitând achitarea inculpatului, temei prevăzut în pct. 8), conform căruia *hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii*,

Astfel, instanța examinând materialele cauzei și decizia recurată în coraport cu motivele recurentului, constată că acestea urmează a fi respinse, ca fiind neîntemeiate, deoarece soluția instanței de apel este una motivată.

Așa dar, se reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, dar trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunilor imputate, iar instanțele de judecată au apreciat incorect probele cauzei, Colegiul o consideră neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referirilor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul le însușește.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct.4.1. al prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungând la concluzia privind menținerea sentinței de condamnare.

De asemenea, Colegiul penal reține că argumentul precum că, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii* este neîntemeiat și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or, instanța ierarhic inferioară corect a conchis că în

acțiunile lui Culiuc Iurie sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (4) și art. 266 Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că hotărârea recurată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este legală și întemeiată, iar temeiurile invocate nu persistă în cauză. Argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate și prin urmare, prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 februarie 2019, în cauza penală în privința lui *Culiuc Iurie*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 17 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun